

I de mange interessante Udtalelser, det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) kom med, blev der ikke gjort opmærksom paa, at der oppe i Kultusministeriet var en Protokol, der indeholdt Kontrollen for Publikum. Det er der, man skal op for at se, om Fotografen lever eller er død eller har fornyet sin Ret, thi Publikum kan ikke holde Rede paa, om en Fotograf lever endnu, som der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget. Derfor har man foreslaaet Fotograferne, at de skulde sætte et Aarstal paa deres Fotografier og saa have Rettighed over dem de følgende 15—20 Aar, idet ingen saa i dette Tidsrum maatte reproducere dem. Det var en ganske overordentlig fornuftig Ordning, den vilde med andre Ord udvide den nuværende 5 Aars Beskyttelse til at gælde for al deres Virksomhed i 15 Aar. Men det syntes Fotograferne var alt for besværligt: at mærke deres Fotografier med det Aar, i hvilket de vare producerede, og saa sagde Ministeriet: Naa, er det alt for besværligt, saa maa vi lave et Kontor heroppe i Kultusministeriet, hvor De kunne komme op og skrive Dem ind, og der kunne saa Folk komme op og se efter. Mig vilde det have forekommet meget rimeligere, om Ministeren eller Ministeriets Embedsmænd havde sagt: Ja, men hvorfor er det saa vanskeligt at mærke ethvert Fotografi med Aar eller Aarstal; saa havde det haft Beskyttelse for den Aarrække, der kommer bagefter, i Stedet for hele dette højst forunderlige Apparat, som skal indrettes med en Protokol i Kultusministeriet, hvor Folk kunne gaa op og se, om Fotografen lever eller er død, og om de have Lov til at reproducere eller ikke. Hvis Fotografen ikke har fornyet sin Anmeldelse efter 15 Aars Forløb, have de Lov dertil, og hvis han er død, have de ogsaa Lov til det, naar der er gaaet 15 Aar efter hans Død, ellers maa de ikke gøre det.

Der er desuden mange andre Ting, som ere ejendommelige ved dette Lovforslag. Det indfører et helt nyt Tillæg til vor Straffelov, og det er ganske ejendommeligt, at der for denne forholdsvis ringe Sag skal laves et Tillæg til vor Straffelov, i § 10. — Der begaas nemlig ikke nogen Forbrydelse mod nogen, og da vor Straffelov ikke fastsætter Straf, naar ikke nogen lider Uret derved, indeholder Straffeloven ikke nogen som helst Bestemmelse, der er anvendelig paa dette Forhold. (Goos: Det tager det ærede Medlem ganske fejl i!). Jeg citerer kun den højtærede Mini-

ster, ikke det højtærede kongevalgte Medlem (Goos). Som Følge deraf indføres der i § 10, at med Bøder fra 2—10,000 Kr. straffes den, som søger at tilvende sig Eneret i Strid med Lovens Regler. I Bemærkningerne til § 10 staar der — med den højtærede Formands Tilalelse skal jeg oplæse det — følgende:

„Den, der for at tilvende sig en Eneret i Strid med Lovens Regler foretager nogen Urigtighed med Hensyn til den i § 2 omhandlede Anmeldelse, vil ikke kunne straffes efter Reglerne i §§ 8—9 og krænker i det hele taget som Regel ikke nogen enkelt berettiget Person.“ (Goos: Nej, han krænker ikke nogen enkelt berettiget Person, men han krænker den offentlige Myndighed). Jeg fortsætter. Det hedder videre: „Den Forbrydelse, han begaar, og ved hvilken han vil kunne skaffe sig selv en betydelig økonomisk Vinding, vil paa den anden Side ikke kunne rammes af Straffelovens Bedrageriregler, da disse efter den gældende Opfattelse forudsætte, at der kan paavises en bestemt Person som den ved Bedrageriet forurettede“. Det forekommer mig dog nok, at jeg efter denne Redegørelse har Ret, ikke overfor det højtærede Medlem, men overfor den højtærede Minister (Goos: Nej!). „Da heller ikke Straffelovens § 155 om urigtige skriftlige Erklæringer i Retsforhold, der vedkomme det offentlige, eller nogen anden Paragraf i nævnte Lov synes at kunne finde Anvendelse paa det her omhandlede Forhold, har man fundet det nødvendigt, at der for det fastsættes særlige, under Hensyn til Brødens Størrelse afpassede Straffesatser.“

Det er dette, jeg har tilladt mig at kalde et Tillæg til den nuværende Straffelov. Jeg tror, at jeg her vil være i Overensstemmelse med i alt Fald Flertallet af det høje Tings Medlemmer, naar jeg har udtrykt mig paa den paagældende Maade.

Jeg agter ikke at gaa nærmere ind paa Enkelthederne i dette Forslag. Jeg mener, at det rigtigste vilde være, at man gav en forlænget Ret, ikke at give 15 Aar plus en Levealder til den ene, og 15 Aar plus et Par Aar eller et enkelt Aar til den anden, men en længere Aarrække, idet der kunde være Anledning til at finde, at de 5 Aar, som nu gives, ere for kort Tid. Jeg skal heller ikke have noget imod, at Beskyttelse gives for alle Fotografernes Værker, saaledes at ikke hvert enkelt Arbejde behøver at blive anmeldt, men udover det synes jeg ikke at vi behøve at gaa. Og i alt Fald vil jeg gerne — det